

Her şeyden önce “Terör” ile “Güneydoğu sorununu” kesin bir çizgi ile birbirinden ayırıyoruz ve ayırmalıyız.

Ne terör sorununu, ne de Güneydoğu sorununu bir ırk ve kavim meselesiymiş gibi değerlendirmemeliyiz. Bazı odakların her şeyi çarpıtarak, meseleleri sanki “ Kürt Meselesi” imiş gibi takdim etmelerini son derece maksatlı, kötü niyetli, kafaları ve toplumu karıştırmaya yönelik bir provokasyon olarak kabul etmeliyiz.

Sorunu en baştan, Lozan’dan, yani Türkiye Cumhuriyeti Ulusal Devletinin kuruluş aşamasından başlayarak ele almak istiyorum.

Türkiye Cumhuriyetinde ilk nüfus sayımı, 1927 yılında yapıldı. 1933 yılında Cumhuriyetin 10’uncu yılı kutlanırken bestelenen marşta ise “on yılda on beş milyon genç yarattık her yaştan” deniliyordu.

Bazı gerçekleri toplumsal hafızamızın unutmuş, çekilen acılar yerine toplumsal hafızamızdan silinmiş görünüyor.

Biraz anımsamaya çalışalım.

1932’deki Türkiye Cumhuriyetini tesis eden ulusun nüfusu 7 ile 10 milyon arasında tahmin ediliyordu. Bu nüfus bu günkü 75 milyon nüfusun, güçlü ve çağdaş Türkiye Cumhuriyetinin kökünü, anasını, temel yapısını oluşturuyordu. Yani bu gün bizler o insanların topu topu 7 ile 10 milyon arasındaki o fedakar insanların ikinci, üçüncü, dördüncü kuşak torunları sayılırız.

1923’deki o ulus o toplum, büyük çapta ne acıdır ki, arka arkaya girilen savaşlarda sadece ekonomik varlıklarını değil, çeşitli uzuvlarını bile yitirmiş insanlardan oluşuyor.

1877-78 Osmanlı – Rus, 1897 Yunan, 1911 Trablusgarp, 1912 Balkan, 1914 Birinci Dünya Savaşı ve Milli Mücadelede Anadolu'nun genç nüfusu eriyor, eriyordu.

Çanakkale'de 250 bin şehit ve kayıp...

Sarıkamış'ta 80 bin şehit ve kayıp...

Galiçya, Kuttülammera, 1'inci ve 2'inci Gazze Meydan Muhabereleleri, Sakarya Büyük Taarruz... ve şehitler, gaziler, maluller...

1923'lere gelindiğinde Anadolu adeta boşalmış gibiydi.

Sadece gençler değil, orta yaşlı aşmış yaşlı erkekler de cepheye gitmiş ve dönmemişlerdi. Öyle ki, pek çok köy ve kasaba da cenazeleri bile kadınlar kaldırmak zorunda kalıyorlardı.

Cephede birbiri üzerine yığılan şehitlere “ Sen Türk müsün, Kürt müsün, bu müsün” diye sorulmuyordu.

Sarıkamış'ta Allahü Ekber dağlarına gömülen 80 bin vatan evladının büyük bir bölümü, Doğu Anadolu yöresinin insanıydı.

Çanakkale'de, Hakkari'nin, Van'ın, Muş'un gençleriyle Darülfünun'dan Mekteb-i Sultani'den gelen delikanlılar zeytinlikteki şehitliğe koyun koyuna gömülüyordu.

Anadolu gençliği cephelerde erirken, Sakarya, Dumlupınar, Büyük Taarruzda düşmanın peşinden koşarken, “tek bilek” olurken onların kökenini soran eden var mıydı?

İşte 1923'ün nüfusu, onlardan geriye kalan nüfustu.

O nüfusun büyük bir kısmı dul ve yaşlı kadınlardan oluşuyordu. Onları cepheye bile gidemeyecek kadar yaşlı erkekler izliyordu. Yıllarca süren savaşlar neticesinde çocuk sayısı bile azalmıştı.

Bir iş yapamayacak kadar ağır yaralanmış gaziler, malüller, yani kolsuz bacaksız güçsüz insanlar geliyordu.

Bu bir çare insanlar salgın hastalıkların pençesinde kıvranıyordu. Frengi trahom, verem, sıtma, tifo... onları kırıp geçiriyordu. İlaç bile yoktu. Bir de yokluk ve açlık vardı.

Kim kime neyin kökenini sormuştu.

Kim kime “sen şusun busun” diyecek durumdaydı...

Kimin Kürt, kimin Laz, kimin Rum, kimin Ermeni, Çerkez, Türk olduğu kimin umurundaydı.

İşte ulusumuzun milliyetçilik anlayışı da bu ortamda, doğrudan yaşamın kendisi tarafından belirleniyor, oluşuyordu.

Bu anlayışa göre bu coğrafyada, bu vatanda yaşayan, kökeni ne olursa olsun kültürü, dili, inancı ne olursa olsun kendini Türk hisseden kısaca “Türk'üm” diyen herkes bu vatanın vatandaşı sayılıyordu. Yani sahibi oluyordu.

Haftaya kaldığım yerden devam edeceğim.

Kalın Sağlıcakla...